

Den dansk-franske Skole af 2014
Att.: Nicolas Guilbert
Tagensvej 188, 1.
2400 København NV

Klage over Styrelsen for Undervisning og Kvalitet

Jeg har modtaget skolens henvendelser af 16. og 17. april 2021, sidstnævnte med bilag.

18. juni 2021

Jeg har endvidere modtaget en henvendelse af 17. april 2021 fra Eduardo Vistisen, hvori han som advokat for skolen er kommet med en tilføjelse.

Dok.nr. 21/02060-5/PH
Bedes oplyst ved
henvendelse

Da Eduardo Vistisen ikke samtidig har tilkendegivet, at han fremover repræsenterer skolen i forbindelse med skolens klage til mig, går jeg ud fra, at det ikke er tilfældet. Dette brev sendes derfor til skolen, men jeg har sendt en kopi til Eduardo Vistisen.

**Folketingets
Ombudsmand**
Gammeltorv 22
1457 København K
33 13 25 12
www.ombudsmanden.dk
post@ombudsmanden.dk

Skolen har i henvendelserne af 16. og 17. april 2021 klaget til mig over Styrelsen for Undervisning og Kvalitets afgørelser af 17. april 2020 og 13. maj 2020, jf. nærmere under pkt. 1 og 2 nedenfor.

Efter min gennemgang af skolens klage og det materiale, som jeg har modtaget fra skolen og i forbindelse med tidligere klager fra advokat Eduardo Vistisen, har jeg besluttet ikke at indlede en nærmere ombudsmandsundersøgelse. Jeg henviser til § 16, stk. 1, i lov om Folketingets Ombudsmand (lovbekendtgørelse nr. 349 af 22. marts 2013). Det fremgår af denne bestemmelse, at ombudsmanden selv afgør, om en klage giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse.

Oplysning om telefontid
og mulighed for personlig
henvendelse findes på
ombudsmanden.dk/kontakt

Jeg har herved lagt vægt på følgende:

1. Styrelsen for Undervisning og Kvalitets afgørelse af 17. april 2020

1.1. Styrelsen traf den 17. april 2020 afgørelse om bortfald og tilbagebetaling af tilskud til Den dansk-franske Skole af 2014. Tilskud bortfaldt i sin helhed

med virkning fra skolens tilskud for februar 2020, og tilbagebetaling skulle ske i sin helhed for perioden fra og med den 21. juni 2019 til og med den 17. april 2020, hvor skolen havde været i skærpet tilsyn.

Styrelsen bemærkede, at den ikke havde fundet anledning til at foretage en vurdering af, hvorvidt der var grundlag for at udstrække afgørelsen til også at omfatte en sanktion efter friskolelovens § 9 h, hvorefter der kan træffes afgørelse om bl.a., at skolen ikke længere omfattes af lovens regler om frie grundskoler.

Samtidig orienterede styrelsen om, at den ville fortsætte sit skærpede tilsyn med stå-mål-med kravet og sit skærpede økonomisk-administrative tilsyn, hvis skolen fortsatte som friskole uden statstilskud, og at skolen skulle orientere styrelsen herom senest den 1. maj 2020.

Det fremgår af styrelsens afgørelse, at det var styrelsens samlede vurdering, at Den dansk-franske Skole af 2014 i alvorlig grad ikke levede op til centrale regler i friskoleloven, herunder § 1, stk. 2, 1. pkt. (stå-mål-med kravet), § 3, stk. 1, nr. 1 og 2 (regler om specialundervisning), og § 5, stk. 2 (uafhængighedskravet). Det fremgår af afgørelsen, hvilke regler styrelsen ikke mente, at skolen havde overholdt, og hvad styrelsen havde lagt vægt på i forbindelse hermed. Jeg henviser til gennemgangen i styrelsens afgørelse.

Styrelsen mente endvidere, at der var tale om så alvorlige brud på loven, at iværksættelse af tilskudsmæssige sanktioner efter friskolelovens § 21, stk. 2, og § 21 a var påkrævet, og at det var påkrævet uden forudgående påbud.

Styrelsen bemærkede også, at den på baggrund af sit tilsyn ikke var betrygget i, at skolens bestyrelse og daglige ledelse inden for en overskuelig fremtid kunne rette op på de forhold, som ikke sås at være i overensstemmelse med friskolelovens regler. Samlet set havde styrelsen dermed ikke tilstrækkelig tillid til, at den nuværende ledelse af skolen inden for en overskuelig fremtid kunne sikre en forsvarlig drift af skolen.

I sin afgørelse forholdt styrelsen sig til skolens bemærkninger i forbindelse med partshøringen i sagen. Bemærkningerne gav anledning til visse ændringer i forhold til styrelsens foreløbige vurdering i partshøringsbrevet af 13. januar 2020, men ikke til en ændring af styrelsens samlede vurdering i sagen.

1.2. I klagen til mig har skolen henvist til det, som er anført i skolens partshøringsbrev til styrelsen, og til, at Københavns Kommunes tilsynsførende efterfølgende (og tidligere) efter tilsyn har godkendt skolens undervisning i forhold til overholdelsen af stå-mål-med kravet.

Advokat Eduardo Vistisen har i en mail af 17. april 2021 supplerende anført, at Styrelsen for Undervisning og Kvalitet ved anvendelsen af friskolelovens § 21, stk. 2, har omgået lovens § 9 h, og at det forhold, at styrelsen efterfølgende uden høring traf en afgørelse efter § 9 h, dokumenterer dette.

1.3. Styrelsen for Undervisning og Kvalitets afgørelse af 17. april 2020 om, at Den dansk-franske Skole af 2014 skulle tilbagebetale tilskud, og at skolen ikke længere kunne modtage tilskud, er truffet efter § 21, stk. 2, i lov om friskoler og private grundskoler m.v. (lovbekendtgørelse nr. 816 af 14. august 2019). For så vidt angår bortfald af tilskud blev afgørelsen tillige truffet efter friskolelovens § 21 a.

Efter lovens § 21, stk. 2, kan børne- og undervisningsministeren (i praksis Styrelsen for Undervisning og Kvalitet) for skoler, der ikke følger bestemmelserne i friskoleloven, tilbageholde tilskud, lade tilskud bortfalde helt eller delvist eller kræve tilskud tilbagebetalt helt eller delvist.

Efter lovens § 21 a kan børne- og undervisningsministeren endvidere træffe beslutning om, at der ikke ydes tilskud til en skole, hvis der efter ministerens skøn ikke er tilstrækkelig sikkerhed for, at skolen opfylder kravet i § 5, stk. 2, om uafhængighed og forvaltning af skolens midler.

Styrelsens afgørelser om tilbagebetaling og bortfald af tilskud er truffet ud fra en samlet vurdering af de forhold, som styrelsen har undersøgt i forbindelse med sit skærpede tilsyn med skolen, herunder – som det fremgår af styrelsens afgørelse – på baggrund af en vurdering af alvoren af de forhold, som styrelsen har anset for at være i strid med friskoleloven. Afgørelsen om tilbagebetaling af tilskud vedrører spørgsmålet om skolens overholdelse af friskoleloven bagudrettet, mens afgørelsen om bortfald af tilskud vedrører skolens fremadrettede drift.

Jeg har besluttet ikke at tage nærmere stilling til styrelsens afgørelse af 17. april 2020 om bortfald og tilbagebetaling af tilskud.

Det skyldes bl.a., at en kvalificeret bedømmelse heraf forudsætter fagkundskab af eksempelvis undervisningsmæssig, pædagogisk og driftsmæssig art, og at jeg som ombudsmand ikke har en sådan særlig fagkundskab.

Det skyldes også, at Styrelsen for Undervisning og Kvalitet i vidt omfang bygger sine afgørelser på vurderinger og afvejninger af andre hensyn og omstændigheder. Som ombudsmand har jeg normalt ikke særlige forudsætninger for at afveje disse forskellige hensyn og omstændigheder på en anden og bedre måde end styrelsen, der beskæftiger sig med det pågældende sagsområde i det daglige.

I den foreliggende sag er der herudover på visse punkter uenighed mellem skolen og Styrelsen for Undervisning og Kvalitet om, hvad der har fundet sted, og hvad der er oplyst i sagen.

Ombudsmandsinstitutionen er ikke egnet til at afklare sådanne bevisspørgsmål, fordi ombudsmanden normalt ikke har mulighed for at afhøre vidner i sagen, men behandler klager på et skriftligt grundlag. Inden for rammerne af en ombudsmandsundersøgelse vil det således ikke være muligt at konstatere endeligt, hvad der er sket på de punkter, hvor der er uenighed mellem skolen og styrelsen.

Jeg kan af de nævnte grunde derfor kun kritisere styrelsens afgørelser, hvis der er særlige omstændigheder i sagen. Det kan f.eks. være, hvis styrelsen har begået fejl ved sagens behandling, der kan have haft betydning for sagens udfald, f.eks. at styrelsen ikke har undersøgt sagen godt nok, eller hvis afgørelsen er udtryk for en usaglig forskelsbehandling.

Efter min gennemgang af de foreliggende oplysninger har jeg ikke fundet holdpunkter for at antage, at sagen indeholder den slags særlige omstændigheder.

Jeg mener på den baggrund ikke, at der er udsigt til, at jeg kan hjælpe skolen til et andet resultat i sagen. Derfor har jeg besluttet ikke at gennemføre en nærmere undersøgelse af Styrelsen for Undervisning og Kvalitets afgørelse af 17. april 2020.

Jeg har ikke herved taget stilling til styrelsens afgørelse i sagen. Jeg har alene besluttet, at jeg ikke vil gennemføre en nærmere undersøgelse i sagen.

For så vidt angår det, der var anført i partshøringssvaret til styrelsen om anvendelse af påbud, før der træffes afgørelse om sanktioner, henviser jeg til det, som jeg har anført under pkt. 2.7 nedenfor.

2. Styrelsen for Undervisning og Kvalitets afgørelse af 13. maj 2020

2.1. Styrelsen traf den 13. maj 2020 afgørelse om, at Den dansk-franske Skole af 2014 ikke længere var omfattet af friskolelovens regler om frie grundskoler. Styrelsens afgørelse blev truffet efter § 9 h, stk. 1, i friskoleloven.

Styrelsen lagde herved vægt på, at skolelederen ved styrelsens fremmøde på skolen den 23. april 2020 oplyste, at styrelsen ikke var velkommen på

skolen, og at styrelsen derfor ikke ville kunne gennemføre et fortsat tilsyn med skolens undervisning.

Styrelsen oplyste, at den havde foretaget en proportionalitetsafvejning mellem skolens overtrædelser af friskoleloven og retsvirkningen af afgørelsen efter § 9 h. Styrelsen anførte i den forbindelse, at den i sin afgørelse af 17. april 2020 efter en samlet vurdering fandt, at skolen i alvorlig grad ikke levede op til centrale regler i friskoleloven, herunder særligt at skolens undervisning ikke levede op til stå-mål-med kravet i friskolelovens § 1, stk. 2, 1. pkt.

Endvidere henviste styrelsen til, at skolen ikke havde afgivet øvrige bemærkninger eller gjort tiltag, der på daværende tidspunkt gav anledning til en ændret vurdering.

Det er desuden anført i afgørelsen, at styrelsen forsøgte 11 gange i perioden fra den 17. til den 22. april 2020 at kontakte skolen og bestyrelsesformanden telefonisk for at indhente en kvittering for modtagelsen af afgørelsen af 17. april 2020 og sendte flere mails med samme formål, men ikke modtog svar på disse henvendelser, at styrelsen ved fremmødet den 23. april 2020 kunne konstatere, at der var undervisningsaktiviteter i gang på skolen, at skolen ikke ved fristens udløb den 1. maj 2020 havde indsendt meddelelse om videreførelse af skolen som friskole uden statstilskud, og at styrelsen ved opslag på skolens hjemmeside havde konstateret, at skolen oplyste, at den forventede at fortsætte som friskole uden statstilskud.

2.2. Advokat Eduardo Vististen har tidligere i et brev af 14. maj 2020 klaget til mig over denne afgørelse (min sag nr. 20/02657). Han gjorde i den forbindelse gældende bl.a., at styrelsens afgørelse var ugyldig, fordi styrelsen ikke meddelte et påbud efter friskolelovens § 24 a, stk. 1, og ikke partshørte skolen, inden styrelsen traf afgørelsen. Han nævnte også, at sagens juridiske spørgsmål er, om skolen lever op til undervisningskravet i grundlovens § 76, jf. omtale af denne bestemmelse i pkt. 2.7.

Han anførte også, at styrelsen ikke – efter at skolen henviste til ham ved styrelsens fremmøde på skolen den 23. april 2020 – havde rettet henvendelse til ham om *tilsynsbesøg* på skolen, inden styrelsen traf afgørelse i sagen, men udelukkende havde bedt ham om at kvittere for modtagelsen af styrelsens afgørelse af 17. april 2020 om bortfald og tilbagebetaling af tilskud.

Han anførte desuden, at det ikke var korrekt som anført i styrelsens afgørelse, at skolen ikke havde afgivet øvrige bemærkninger eller foretaget yderligere tiltag. Han henviste til skolens partshørings svar med bilag forud for afgørelsen af 17. april 2020 og til, at skolen også derudover havde foretaget yderligere tiltag.

Den 16. juli 2020 sendte jeg hans klage videre til Styrelsen for Undervisning og Kvalitet, for at styrelsen i et brev til ham kunne få lejlighed til at tage stilling til det, som han havde anført i sin klage til mig.

Styrelsen svarede herpå i et brev af 1. september 2020 til skolens ledelse og bestyrelse. Styrelsen anførte heri bl.a., at afgørelsen om, at skolen ikke længere var omfattet af friskolelovens regler om frie grundskoler, skulle ses "i forlængelse af" styrelsens afgørelse af 17. april 2020 om tilbagebetaling og bortfald af tilskud efter lovens § 21, stk. 2.

Med hensyn til den manglende partshøring (pkt. 1 i styrelsens brev) anførte styrelsen bl.a., at baggrunden for den senere afgørelse var de samme forhold, som dannede grundlag for styrelsens første afgørelse, sammenholdt med at skolelederen under et tilsyn den 23. april 2020 oplyste, at styrelsen ikke var velkommen på skolen. Der var derfor efter styrelsens opfattelse tale om oplysninger, som skolen allerede var bekendt med og måtte forudse ville indgå i styrelsens tilsynssag.

Med hensyn til manglende påbud (pkt. 2 i styrelsens brev) anførte styrelsen bl.a., at styrelsen lagde vægt på de alvorlige forhold, der lå til grund for styrelsens afgørelse af 17. april 2020 om bortfald og tilbagebetaling af tilskud, sammenholdt med at skolelederen den 23. april 2020 oplyste, at styrelsen ikke var velkommen på skolen, og at styrelsen derfor ikke kunne gennemføre et fortsat tilsyn med skolen. Styrelsen anførte også, at den ikke var enig i, at det er en betingelse for at anvende friskolelovens § 9 h, stk. 1, at der forinden er udstedt et påbud efter lovens § 24 a. Styrelsen henviste i den forbindelse til forarbejderne til bestemmelsen.

Endvidere anførte styrelsen, at bekendtgørelsen om skærpet tilsyn pålægger styrelsen at foretage uanmeldte tilsyn, og at det betyder, at styrelsen ikke forud for et besøg skal varsle skolen eller dennes advokat (pkt. 3 i styrelsens brev).

2.3. Jeg har efterfølgende modtaget to nye klager fra skolens advokat, som er behandlet på mine sager nr. 20/05021 og 20/06529.

I den første klage (af 24. september 2020) oplyste advokaten om de tiltag, der var iværksat i perioden mellem styrelsens afgørelser af 17. april 2020 og 13. maj 2020. Desuden bemærkede han, at skolen selvfølgelig ville tillade styrelsen at føre tilsyn med skolen, men at det skulle foregå under overværelse af skolens advokat, som derfor skulle adviseres om tilsynsbesøg.

I den anden klage (af 11. december 2020) anførte advokaten bl.a., at Københavns Kommune fra august 2020 til oktober 2020 havde ført tilsyn med sko-

len (de enkelte elever) efter friskolelovens § 35, og at kommunen havde fundet, at undervisningen stod mål med, hvad der almindeligvis kræves i folkeskolen – endda for hver enkelt elev. Han mente, at jeg burde lægge kommunens vurdering til grund og ikke styrelsens "skrivebordsvurdering" i afgørelsen af 13. maj 2020, der var truffet, efter at skolen havde foretaget tiltag efter styrelsens oprindelige kritik.

Han anførte også, at styrelsens besøg på skolen den 23. april 2020 ikke som anført af styrelsen var et tilsynsbesøg, men et besøg, der alene havde til formål at indhente en kvittering for modtagelsen af afgørelsen af 17. april 2020, og at styrelsens øvrige henvendelser til skolen efter den 17. april 2020 også kun havde dette formål. I den forbindelse anførte han, at manglende kvittering ikke er udtryk for, at styrelsen ikke kan føre tilsyn med skolen. Jeg forstod det sådan, at han mente, at skolen ikke havde nægtet styrelsen adgang til at *føre tilsyn* med skolen.

Begge disse klager sendte jeg også videre til Styrelsen for Undervisning og Kvalitet (henholdsvis den 7. oktober 2020 og 8. februar 2021). Styrelsen svarede herpå i breve af 19. november 2020 og 9. april 2021. Brevet af 19. november 2020 blev sendt til skolens ledelse og bestyrelse og brevet af 9. april 2021 til advokaten.

I brevet af 19. november 2020 anførte Styrelsen for Undervisning og Kvalitet bl.a., at skolen ved at nægte tilsynsbesøg på skolen den 23. april 2020 og ved ikke at svare på styrelsens henvendelser efter den 17. april 2020 ikke har givet styrelsen mulighed for at føre sit tilsyn med skolen, herunder få indblik i eventuelle tiltag, som skolen måtte have iværksat. Styrelsen anførte endvidere, at skolen i perioden fra den 17. april 2020 til den 13. maj 2020 heller ikke over for styrelsen på anden måde havde oplyst om tiltag, der kunne give styrelsen anledning til at overveje, om den allerede trufne afgørelse og foretagne vurdering skulle genoptages.

Styrelsen anførte herudover, at styrelsen havde overvejet, om de tiltag, som advokaten i brevet af 24. september 2020 havde oplyst, at der var gennemført i perioden fra den 17. april 2020 til den 13. maj 2020, ville have haft betydning for sagens afgørelse, hvis styrelsen havde hørt skolen forud for sin afgørelse af 13. maj 2020 og derved var blevet bekendt med disse oplysninger. Styrelsen fandt ikke, at det var tilfældet. Styrelsen henviste til, at baggrunden for afgørelsen af 13. maj 2020 var, at styrelsen var blevet nægtet adgang til skolen, og at det materielle indhold af afgørelsen af 17. april 2020 ikke blev taget op til fornyet vurdering i afgørelsen af 13. maj 2020. De oplysninger fra skolen, som fremgår af skolens ovennævnte brev til ombudsmanden, ville således efter styrelsens opfattelse ikke kunne tillægges en sådan vægt, at styrelsen ikke havde truffet sin afgørelse efter lovens § 9 h, hvis sty-

relsen havde modtaget dem ved en forudgående partshøring af skolen. Oplysningerne om tiltagene kunne derfor efter styrelsens opfattelse ikke begrunde en genoptagelse af styrelsens tilsyn med skolen med henblik på at genoverveje afgørelsen af 13. maj 2020.

Styrelsen redegjorde desuden nærmere for, hvorfor styrelsen ikke kunne imødekomme kravet om, at advokaten skulle varsles forud for tilsynsbesøg.

I brevet af 9. april 2021 anførte styrelsen bl.a., at styrelsen ikke fandt, at oplysningerne fra Københavns Kommunes udgjorde nye faktiske oplysninger af en sådan betydning, at der var grundlag for at genoptage sagen. Styrelsen fandt således ikke, at de nye oplysninger gav anledning til en ændret vurdering af de hidtidige forhold og heller ikke til at genoptage sagen med henblik på at vurdere de nuværende forhold.

Styrelsen redegjorde nærmere for baggrunden herfor. I den forbindelse bemærkede styrelsen, at det kommunale tilsyn var foretaget 3-6 måneder efter styrelsens afgørelse.

Med hensyn til styrelsens besøg på skolen den 23. april 2020 bemærkede styrelsen, at ethvert besøg, som styrelsen aflægger på en skole, om hvilken der verserer en tilsynssag, har karakter af et tilsynsbesøg. Styrelsen anførte også, at netop det faktum, at skolen ikke havde besvaret styrelsens henvendelser, aktualiserede behovet for at aflægge et tilsynsbesøg på skolen for at undersøge, om skolen havde indstillet sit virke, eller om der fortsat blev afviklet skolevirksomhed, herunder undervisning, og om styrelsen derfor skulle fortsætte sit skærpede tilsyn med undervisningen.

Endelig vejledte styrelsen om, hvordan skolen igen kunne blive omfattet af fri-skoleloven.

2.4. I skolens klage af 16. april 2021 til mig har skolen fastholdt sin (advokats) tidligere klage. Skolen er endvidere kommet med nogle bemærkninger til styrelsens brev af 9. april 2021.

2.5. Styrelsen for Undervisning og Kvalitets afgørelse af 13. maj 2020 om, at Den dansk-franske Skole af 2014 ikke længere var omfattet af reglerne i fri-skoleloven, er som nævnt truffet efter friskolelovens § 9 h, stk. 1. Efter denne bestemmelse kan børne- og undervisningsministeren træffe afgørelse om, at en skole ikke længere omfattes af lovens regler om frie grundskoler, og at skolen ikke kan modtage tilskud efter loven, hvis ministeren på baggrund af et skærpet tilsyn finder, at der ikke er tilstrækkelig sikkerhed for, at en skole opfylder kravene i § 1, stk. 2, 1. eller 2. pkt. (stå-mål-med kravet samt friheds-og folkestyrekravet). Eventuel fortsat undervisning på skolen af børn i den

undervisningspligtige alder vil herefter være omfattet af kapitel 8 (om undervisning i hjemmet m.v.).

Jeg har besluttet ikke at tage nærmere stilling til styrelsens afgørelse af 13. maj 2020 efter friskolelovens § 9 h, stk. 1.

Det skyldes, at denne afgørelse bygger på samme fagkundskab som afgørelsen af 17. april 2020 og i vidt omfang også på vurderinger og afvejsninger af andre hensyn og omstændigheder. Jeg henviser til det anførte herom i pkt. 1.3. Jeg kan af de dér nævnte grunde kun kritisere styrelsens afgørelser, hvis der er særlige omstændigheder i sagen. Det kan f.eks. være, hvis styrelsen har begået fejl ved sagens behandling, der kan have haft betydning for sagens udfald, f.eks. at styrelsen ikke har undersøgt sagen godt nok eller ikke har foretaget partshøring, eller hvis afgørelsen er udtryk for en usaglig forskelsbehandling.

2.6. I denne sag kan der rejses spørgsmål ved, hvorvidt styrelsen skulle have partshørt skolen forud for afgørelsen af 13. maj 2020.

Jeg har som bekendt i en sag, som jeg af egen drift indledte over for styrelsen, rejst nogle generelle spørgsmål om partshøring i sager om tilsyn med friskoler. Jeg henviser til sagen [FOB 2021-5](#) (på ombudsmandens hjemmeside). Sagen blev rejst på baggrund af bl.a. den foreliggende sag om Den dansk-franske Skole af 2014, men jeg tog ikke stilling til, om styrelsen skulle have partshørt skolen forud for sin afgørelse af 13. maj 2020. I sagen bemærkede jeg bl.a., at det er en grundlæggende forudsætning for, at en part kan benytte sig af rettighederne i forvaltningsloven eller påse, at myndighederne overholder disse, at parten er bekendt med sagens eksistens. I tilsynsager opnår parten i nogle tilfælde først kendskab til en sags eksistens i forbindelse med partshøring.

I en udtalelse af 12. november 2020 i den nævnte sag udtalte Styrelsen for Undervisning og Kvalitet bl.a., at der som udgangspunkt indtræder en pligt til at partshøre (på ny), hvis styrelsen på baggrund af nye oplysninger beslutter at genoptage sit tilsyn med en skole og agter at træffe en ny afgørelse over for skolen om anvendelse af en supplerende sanktion, herunder en mere indgribende sanktion. Styrelsen oplyste også, at den endvidere forud for dette vil skulle oplyse skolen om sin beslutning om at genoptage sit tilsyn med skolen.

Jeg forstår, at styrelsen i sin udtalelse af 12. november 2020 – som er afgivet efter styrelsens afgørelse af 13. maj 2020 og svar af 1. september 2020 på Eduardo Vistisens indsigelser om manglende partshøring i den konkrete sag – i overensstemmelse med forvaltningslovens krav har skærpet sin praksis for, hvornår der er pligt til at partshøre, når styrelsen har truffet afgørelse i en

tilsynssag, men efterfølgende beslutter at træffe en ny og mere indgribende afgørelse.

Jeg formoder ud fra det anførte, at styrelsen – hvis indsigelsen om manglende partshøring i den konkrete sag først var oversendt efter styrelsens udtalelse i den generelle sag – ville være kommet frem til, at den burde have partshørt skolen, inden den traf sin afgørelse af 13. maj 2020. Denne opfattelse er jeg i givet fald enig i. Jeg henviser i den forbindelse til, at skolen ikke ved afgørelsen af 17. april 2020 blev varslet om, at den påtænkte senere at træffe en afgørelse i sagen på grundlag af bestemmelsen i friskolelovens § 9 h, stk. 1.

Spørgsmålet er herefter, hvilken betydning det har for styrelsens afgørelse af 13. maj 2020, at den ikke foretog partshøring forud for denne afgørelse.

Afgørende herfor er, om partshøringsfejlen må antages at have haft betydning for udfaldet af sagen.

I den foreliggende sag er skolen (via advokaten) efter afgørelsen af 13. maj 2020 kommet med indsigelser imod afgørelsen og med faktiske oplysninger af mulig betydning for sagens afgørelse, som styrelsen har forholdt sig til, men ikke har fundet ville have ført til en anden afgørelse, såfremt de var tilgået styrelsen, inden den traf afgørelse.

Heller ikke efter de oplysninger som foreligger for mig, finder jeg, at der er udsigt til, at jeg efter en nærmere undersøgelse vil kunne kritisere styrelsens vurdering af, at en partshøring i sagen ikke ville have ført til et andet resultat.

2.7. I denne sag er der også rejst spørgsmål om overholdelse af grundlovens § 76 og om, hvorvidt styrelsen burde have meddelt et påbud efter friskolelovens § 24 a, inden styrelsen traf afgørelse i sagen (både i forhold til afgørelsen af 17. april 2020 og afgørelsen af 13. maj 2020).

Efter grundlovens § 76, 2. pkt. er forældre eller værger, der selv sørger for, at børnene får en undervisning, der kan stå mål med, hvad der almindeligvis kræves i folkeskolen, ikke pligtig at lade børnene undervise i folkeskolen.

Efter friskolelovens § 24 a kan børne- og undervisningsministeren – hvis ministeren finder, at der ikke er tilstrækkelig sikkerhed for, at en skoles virksomhed er i overensstemmelse med friskoleloven eller de regler eller aftaler, der er fastsat eller indgået i henhold til loven – udstede påbud til skolen om at foretage konkrete ændringer af den pågældende virksomhed.

Ombudsmanden har tidligere haft lejlighed til at forholde sig til både spørgsmålet om sammenhængen og fortolkningen af bestemmelserne i friskoleloven set i lyset af grundlovens § 76, 2. pkt. og til, hvorvidt der er pligt til at udstede et påbud forud for en afgørelse om bortfald af tilskud/statsstøtte (ombudsmandens sag j.nr. 2008-1465-719).

Om forholdet til grundloven udtalte ombudsmanden bl.a. følgende i denne sag:

”Jeg mener heller ikke at Undervisningsministeriets fortolkning af friskolelovens § 1, stk. 2, er i strid med grundlovens § 76, 2. pkt. Det skyldes, som anført af Undervisningsministeriet i udtalelsen af 24. april 2009, at grundlovens § 76, 2. pkt., regulerer forældrenes mulighed for at undlade at indskrive deres børn i folkeskolen. Grundlovens § 76, 2. pkt., regulerer således ikke om og under hvilke betingelser det offentlige skal yde økonomisk støtte til private skoler.

Denne opfattelse er i øvrigt tillige lagt til grund i lovforslaget til lov nr. 413 af 6. juni 2002 om ændring af friskoleloven. Det anføres således i lovforslagets almindelige bemærkninger om forholdet til grundloven og Den Europæiske Menneskerettigheds Konvention (EMRK) at det hverken følger af grundloven eller EMRK at der skal ydes offentlige tilskud til private skoler. Retten til at oprette private skoler kan således være genstand for regulering fra statens side for at sikre et ordentligt uddannelsessystem.”

Jeg foretager mig på denne baggrund ikke mere vedrørende spørgsmålet om overholdelse af grundlovens § 76, stk. 2.

Om meddelelse af påbud forud for en afgørelse om bortfald af tilskud udtalte ombudsmanden følgende i den nævnte ombudsmandssag:

”Hverken friskolelovens § 9, stk. 11 [nu § 9 h; min bemærkning], eller § 21, stk. 2, indeholder efter deres ordlyd en betingelse om at der forud for en afgørelse om bortfald af tilskud, skal være givet et påbud efter § 24 a. Bestemmelsen i § 24 a taler også alene om at undervisningsministeren ’kan’ udstede påbud.

Jeg mener ikke at bemærkningerne i forarbejderne til § 9 kan medføre en pligt til altid at udstede et formelt påbud forud for en afgørelse om bortfald af statsstøtte.”

Jeg har på den baggrund besluttet heller ikke nærmere at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt styrelsen skulle have meddelt et påbud til skolen, inden styrelsen traf sin afgørelse af 13. maj 2020. Det skyldes, at jeg ikke mener at

der er udsigt til, at en sådan undersøgelse vil kunne føre til kritik af, at styrelsen ikke meddelte et sådant påbud.

2.8. På det foreliggende grundlag har jeg endvidere ikke holdepunkter for at antage, at sagen i øvrigt indeholder særlige omstændigheder, som kan give mig anledning til at indlede en undersøgelse.

Jeg bemærker i den forbindelse, at jeg ikke mener, at der er udsigt til, at jeg efter en nærmere undersøgelse vil kunne kritisere styrelsens opfattelse af, at besøget på skolen den 23. april 2020 var et (uanset) tilsyn, selv om formålet hermed var at få en kvittering for modtagelsen af afgørelsen af 17. april 2020. Det fremgår også udtrykkeligt af styrelsens afgørelse, at der var tale om et uanset tilsyn (med det formål at indhente en kvittering). Jeg mener heller ikke, at der er udsigt til, at jeg efter en nærmere undersøgelse vil kunne kritisere, at styrelsen på baggrund af skolelederens meddelelse om, at styrelsen ikke var velkommen på skolen, fandt, at styrelsen ikke ville kunne gennemføre et fortsat tilsyn med skolens undervisning.

For så vidt angår styrelsens bemærkning om, at skolen ikke havde afgivet øvrige bemærkninger eller gjort tiltag i tiden mellem afgørelserne af 17. april 2020 og 13. maj 2020, der på daværende tidspunkt gav anledning til en ændret vurdering, går jeg ud fra, at styrelsen hermed sigter til, at skolen ikke i denne periode over for styrelsen var kommet med yderligere bemærkninger eller havde oplyst om yderligere tiltag.

Endelig finder jeg, at der ikke er udsigt til, at jeg efter en nærmere undersøgelse vil kunne kritisere styrelsens afslag på at genoptage sagen på baggrund af skolens henvendelser til styrelsen efter afgørelsen af 13. maj 2020. Om der er grundlag for at genoptage en sag, afhænger af, om der i forhold til den oprindelige behandling af sagen er kommet væsentlige, nye oplysninger, som må antages at kunne medføre en ændret bedømmelse af sagen. En vurdering af, om en sag skal genoptages, vil derfor også i nogen grad indebære en vurdering af myndighedens oprindelige afgørelse.

2.9. På grundlag af de oplysninger, som jeg har modtaget fra skolen og i forbindelse med min behandling af advokatens tidligere henvendelser til mig, mener jeg således ikke, at der er udsigt til, at jeg kan hjælpe skolen til et andet resultat i sagen. Derfor har jeg besluttet ikke at gennemføre en nærmere undersøgelse af Styrelsen for Undervisning og Kvalitets afgørelse af 13. maj 2020 i sagen (og afslag på genoptagelse af sagen).

Da jeg ikke mener, at jeg kan hjælpe med selve resultatet, finder jeg heller ikke grundlag for at indlede en nærmere undersøgelse af styrelsens sagsbehandling i sagen.

Jeg har ikke herved taget stilling til styrelsens afgørelse i sagen eller til det, som styrelsen har anført i sine breve af 1. september og 19. november 2020 samt 9. april 2021. Jeg har alene besluttet, at jeg ikke vil gennemføre en nærmere undersøgelse i sagen.

Jeg foretager mig herefter ikke mere i anledning af skolens henvendelser af 16. og 17. april 2021 og henvendelsen af 17. april 2021 fra Eduardo Vistisen.

Med venlig hilsen

Niels Fenger

Kopi til:

Styrelsen for Undervisning og Kvalitet
Eduardo Vistisen

Bagside

Antal filer:

1